



Expedient: 2022-05-DPEF

Assumpte: informe de resposta de les al·legacions rebudes durant el tràmit d'informació pública

I. ANTECEDENTS

En sessió de 23 de desembre de 2022 es va acordar pel Plenari del Consell Municipal aprovar provisionalment l'ordenança fiscal 3.20, relativa a la taxa per aprofitament especial del domini públic derivat de la distribució a destins finals indicats pels consumidors de béns adquirits per comerç electrònic (B2C), per a l'exercici 2023 i successius. El referit acord es va publicar al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona (BOPB) de data 27 de desembre de 2022, iniciant-se el termini d'informació pública per un termini de trenta dies hàbils (del 28 de desembre de 2022 fins el 8 de febrer de 2023 tots dos inclosos). Exhaustit el termini d'informació pública el passat 8 de febrer de 2023, es presenten els següents escrits de reclamacions (per ordre cronològic d'entrada en registre):

1. Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, S.A., S.M.E. (presenta 2 escrits amb idèntic contingut).
3. Asociación Española de Codificación Comercial (AECOC).
4. Federación Catalana de Transportes de Barcelona (TRANSCALIT).
5. Asociación Española del Express y de la carga aérea internacional (AECI).
6. Asociación Española de Empresas de Mensajería (AEM).
7. Organización Empresarial de Logística y Transporte (UNO).
8. Asociación Española de Codificación Comercial (AECOC).
9. Grup Municipal de Junts per Catalunya.
10. SABA Aparcamientos, S.A.
11. GEEVER Servicios de Proximidad, S.L.
12. Asociación Española de la Economía Digital (ADIGITAL).
13. Barcelona d'Aparcaments Municipals, S.A. (BAMSA).

II. RESUM AL·LEGACIONS PRESENTADES I PROPOSTA DE VALORACIÓ DE LES MATEIXES

Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, S.A., S.M.E. (1 i 2)

I. La prestació dels serveis encomanats a la reclamant, com a operador públic designat, li suposa suportar una "càrrega financera injusta", motiu pel qual demana el següent:

- En relació a l'article 2n, incorporar l'exclusió dels vehicles i carretons emprats per l'operador legalment designat, així com l'especificació que dins dels punts de recollida referits s'inclouen els establiments oberts al públic per part del reclamant.
- En relació a l'article 3er, es demana incorporar un nou supòsit de no subjecció dels lliuraments realitzats per l'operador legalment designat; i en defecte de l'anterior, incorporar-se com un supòsit d'exempció (article 4).



- No s'entén la redacció de l'article 6.2 atès que els operadors postals facturen als remitenters, no als destinataris.
- L'article 7è, relatiu a la determinació de la quota, incorre en indeterminació i genera inseguretat jurídica.
- En relació a l'obligació de subministrament d'informació (article 9.3) es demana perfilar amb més claredat aquesta obligació per tal de no afectar al secret de les comunicacions o el dret a la protecció de dades.
- Pel que fa a la declaració dels punts de recollida, hauria de tenir efectes en relació a l'autoliquidació de la taxa del mateix exercici respecte del qual s'està declarant i no el següent (article 10).

Resposta:

S'estimen parcialment, d'acord amb que s'indicarà tot seguit.

Pel que fa a les demandes sobre les previsions de l'article 2n, cal tenir en compte que les definicions incorporades a l'ordenança tenen per objecte una millor delimitació del fet imposable, motiu pel qual no resulta procedent incorporar elements o precisions que resulten alienes a aquesta finalitat, sense perjudici de què puguin ser objecte d'incorporació en altres disposicions, com pot ser l'article 10è, relatiu al registre municipal de punts de recollida o el decret que ho desenvolupi, o l'exclusió dels vehicles adscrits al servei postal universal, incorporada al nou supòsit d'exempció.

D'altra banda i pel que fa a la petició de no subjecció –i subsidiàriament, exempció- de la taxa, és cert que l'article 22.2 de la Llei 43/2010, de 30 de desembre, del servei postal universal, dels drets dels usuaris i del mercat postal estableix que *"el operador designado por el Estado para la prestación del servicio postal universal quedará exento de los tributos que graven su actividad vinculada al servicio postal universal, excepto el impuesto sobre Sociedades"*. Ara bé, aquesta norma ha estat analitzada per STS 7 d'octubre de 2013 (BOE 2 novembre 2013) que fixa com a doctrina legal que aquest precepte *"debe ser interpretado en el sentido de que la exención tributaria que establece a favor del operador designado por el Estado para la prestación del servicio postal universal no alcanza a los bienes inmuebles desde los que provee tal servicio y las demás prestaciones postales que realiza en régimen de competencia con otros operadores del sector"*. Com s'ha tingut oportunitat de precisar per part del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en Sentència de 29 d'abril de 2016 (núm. 469/2016), en un supòsit en el qual se sol·licitava l'aplicació de la taxa de guals i reserva de via pública, la societat reclamant no només presta servei exclusivament vinculats al servei universal, sinó que presta d'altres serveis comercials, mentre que l'exempció referida només ha d'abastir els tributs que graven l'activitat de l'operador legalment designat, de forma que aquesta pretensió no pot ser acollida: *"pues de lo contrario se incurriría en una interpretación extensiva o analógica de la norma tributaria, que expresamente prohíbe el art. 14 de la Ley General Tributaria 58/2003, de 17 de diciembre, que expresamente dispone que: "No se admitirá la analogía para extender más allá de sus términos estrictos el ámbito del hecho imponible, de las exenciones y demás beneficios o incentivos fiscales"*. En correspondència amb l'anterior resulta adient modificar l'article 4t de l'ordenança per incorporar un supòsit d'exempció vinculat exclusivament a les activitats que s'integren dins del servei universal, d'acord amb el següent redactat:



Redactat aprovat provisionalment:

Article 4. Supòsits d'exempció

1. Resta exempt de la taxa l'aprofitament especial del domini públic mitjançant càrrega i descàrrega realitzada per operadors postals amb ingressos bruts procedents de la facturació anual inferiors a 1.000.000 d'euros, obtinguts per entregues a destins finals indicats pels consumidors, a la ciutat de Barcelona.
2. Per tal de poder gaudir d'aquesta exempció, caldrà presentar la documentació acreditativa prevista a l'article 9.4.

Proposta de redactat per aprovació definitiva:

Article 4. Supòsits d'exempció

1. Resta exempt de la taxa l'aprofitament especial del domini públic mitjançant càrrega i descàrrega realitzada per operadors postals amb ingressos bruts procedents de la facturació anual inferiors a 1.000.000 d'euros, obtinguts per entregues a destins finals indicats pels consumidors, a la ciutat de Barcelona.
2. Per tal de poder gaudir d'aquesta exempció, caldrà presentar la documentació acreditativa prevista a l'article 9.4.
3. **D'acord amb el que s'estableix a l'article 22.2 de la Llei 43/2010 de 30 de desembre, del servei postal universal, dels drets dels usuaris i del mercat postal, l'operador designat per l'Estat per a la prestació del servei postal universal restarà exempt de la taxa en relació exclusivament a la seva activitat vinculada al servei postal universal.**

Cal aclarir, en relació a l'article 6.2, que la referència als ingressos facturats ve referida als ingressos obtinguts per part de l'operador postal. Ingressos, que com s'especifica al primer apartat del mateix article, provenen de les entregues o lliuraments realitzats a destins finals indicats pels consumidors.

La reclamació relativa a la indeterminació de la quota ha de ser igualment desestimada, atès que aquest precepte resulta conforme amb les previsions dels articles 24 i 25 del RDL 2/2004, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals (TRLHL). Particularment aquest precepte resulta conforme amb les prescripcions de l'article 24.1.a) TRLHL segons el qual *"el importe de las tasas previstas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público local se fijará de acuerdo con las siguientes reglas: a) Con carácter general, tomando como referencia el valor que tendría en el mercado la utilidad derivada de dicha utilización o aprovechamiento, si los bienes afectados no fuesen de dominio público. A tal fin, las ordenanzas fiscales podrán señalar en cada caso, atendiendo a la naturaleza específica de la utilización privativa o del aprovechamiento especial de que se trate, los criterios y parámetros que permitan definir el valor de mercado de la utilidad derivada"*. Cal subratllar la necessitat de posar en connexió el contingut d'aquest article amb les prescripcions de l'informe tècnic-econòmic que figura a l'expedient i que dóna compliment a tot l'anterior.

Sobre la informació que ha de ser objecte de lliurament per part dels obligats tributaris, s'han tingut en compte les recomanacions per part del Consell Tributari, al seu dictamen preceptiu, i a més a més, cal tenir en compte que en aquest àmbit regeix el que disposa l'article 95 de la Llei General Tributària, relatiu al caràcter reservat de les dades amb transcendència tributària.

Finalment, es considera adient estimar la reclamació relativa a l'aplicació dels punts de recollida declarats anualment per al càlcul de la taxa de l'exercici conclòs, fórmula que, a més a més, resulta coherent amb el que es preveu a la disposició addicional única de l'ordenança i en



general, amb el contingut de l'ordenança. Així mateix, es considera procedent incorporar aquí la petició relativa a la consideració dels establiments oberts al públic per part de l'operador designat com a punts de recollida. En aquest sentit es proposa el següent canvi de redactat de l'article 10:

Redactat aprovat provisionalment:

Article 10. Registre Municipal de punts de recollida

1. En el Registre Municipal de punts de recollida s'identifiquen el punts designats pels operadors postals, i si s'escau els punts establerts per l'Ajuntament.
2. Els obligats tributaris han de declarar anualment, en el moment de presentar l'autoliquidació, els seus punts de recollida, als efectes d'actualitzar la informació del Registre per al període impositiu següent.
3. Per mitjà d'un decret d'Alcaldia s'estableixen les normes necessàries per a la posada en marxa del Registre Municipal de punts de recollida, així com els requisits mínims per a la seva consideració com a tals.

Proposta de redactat per aprovació definitiva:

Article 10. Registre Municipal de punts de recollida

1. En el Registre Municipal de punts de recollida s'identifiquen el punts designats pels operadors postals, i si s'escau els punts establerts per l'Ajuntament. **En qualsevol cas, s'inclouran els establiments oberts al públic per part de l'operador legalment designat i que hagin estat identificats en la seva declaració anual.**
2. Els obligats tributaris han de declarar anualment, en el moment de presentar l'autoliquidació, els seus punts de recollida, als efectes d'actualitzar la informació del Registre.
3. Per mitjà d'un decret d'Alcaldia s'estableixen les normes necessàries per a la posada en marxa del Registre Municipal de punts de recollida, així com els requisits mínims per a la seva consideració com a tals.

Federación Catalana de Transportes de Barcelona – TRANSCALIT (4), Asociación Española de Codificación Comercial (3 i 8) i ADigital (12)

I. Comentaris generals: amb la proposta municipal es condiona el desenvolupament digital de la ciutat, resultant innecessari l'establiment d'una taxa, que a més a més, pot generar determinats efectes no desitjats; es lamenta especialment la idea preconcebuda del comerç electrònic com a factor destructiu del comerç físic.

Resposta:

Sense perjudici de que aquesta al·legació no té contingut pròpiament de reclamació, cal posar de manifest que la creació i imposició d'una taxa constitueix una manifestació del principi de potestat tributària, que d'acord amb el marc constitucional i legal, en el cas dels ens locals té caràcter derivat.

En qualsevol cas, tot i que aquesta mesura fiscal pot tenir un cert caràcter extrafiscal, el seu fonament resideix precisament en l'exercici d'aquest poder tributari, atribuït per la legislació d'hisendes locals, de forma que les entitats locals poden establir taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local. No existeix dubte que l'activitat de repartiment d'enviaments postals encaixa dins del fet imposable de les taxes previst a l'article 20 del TRLHL.



II. Comentaris legals: es considera que la proposta de taxa és contrari a l'ordenament jurídic i la jurisprudència tributària, per tres motius principals:

1. Existència d'errors i inconsistències en el mètode de quantificació de la taxa.
2. Doble imposició amb la taxa d'estacionament regulat (ÀREA).
3. Reverteix excessiva complexitat tècnica que fa impossible el seu control i auditoria.

Resposta:

Es desestima la reclamació, d'acord amb els següents motius.

Pel que fa a la primera part de la reclamació, relativa a l'existència d'errors i inconsistències en el mètode de quantificació de la taxa, hem de partir del fet que la proposta que se sotmet a aprovació definitiva compleix amb les estipulacions aplicables a la matèria, concretament el que es disposa a l'article 25 del TRLHL i segons el qual *"los acuerdos de establecimiento de tasas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público, o para financiar total o parcialmente los nuevos servicios, deberán adoptarse a la vista de informes técnico-económicos en los que se ponga de manifiesto el valor de mercado o la previsible cobertura del coste de aquellos, respectivamente. Dicho informe se incorporará al expediente para la adopción del correspondiente acuerdo"*. En efecte, l'expedient incorpora una memòria econòmica en la que queda justificada, d'acord amb criteris tècnics i econòmics, la quantia de la taxa per aprofitament del domini públic derivat de la distribució, a través d'operadors postals, a particulars de béns adquirits per comerç electrònic.

L'establiment del tipus fixe de l'1,25% és el corol·lari de tot el procediment seguit per a l'apreujament de la taxa. En aquest procediment es parteix de dues premisses bàsiques: d'una banda, el valor del domini públic que és objecte d'aprofitament, valoració que es fa des de criteris de prudència i partint de paràmetres objectius, com són els relatius a l'estacionament regulat; d'altra banda, el repartiment entre els diferents operadors actuants d'aquest valor d'aprofitament, en funció del seu aprofitament.

El repartiment d'aquest aprofitament entre els subjectes passius es fa a partir dels ingressos bruts facturats, una vegada exclosos els obtinguts de facturacions als establiments comercials o modalitat B2B (*business to business*) i punts de recollida. Amb independència de la subjecció o no de la Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, no s'ha de perdre de vista que existirà una multiplicitat d'actors que es troben exempts del pagament de la taxa, concretament els previstos a l'article 4 de l'ordenança fiscal, de forma que resultarà irrellevant aquesta circumstància, per quant la qüestió decisiva serà la delimitació objectiva i subjectiva del fet imposable que determinarà l'obligació de sotmetre's al nou gravamen. En canvi, sí que serà rellevant que, en la determinació del tipus aplicable de l'1,25% es tingui en compte la facturació dels subjectes passius de la taxa, sense perdre de vista que la memòria tècnic-econòmic incorpora una simulació que s'haurà de concretar a partir de les dades reals que s'hi comuniquin per part dels obligats tributaris.

La fórmula establerta incorpora la suficient predeterminació, ja que permet de forma directa estimar la quota, d'acord amb el que s'estableix als articles sisè i setè de l'ordenança fiscal, que estableixen els criteris per a la determinació de la base imposable, base liquidable i càlcul de la



quota tributària. Tot l'anterior sense perjudici de que, si la realitat així ho aconsella, es pugui actualitzar i modificar alguns dels paràmetres emprats en la fórmula de càlcul, a través de les successives modificacions de les ordenances fiscals que s'hi puguin operar.

Sobre la relació entre intensitat i nivell de facturació, ens hem de remetre aquí al que es diu a l'informe tècnic econòmic (pàgines 14 i següents). I pel que fa a la denúncia de manca d'objectivitat, val a dir que els criteris sobre els que es realitza l'apreupament de la taxa s'expliciten de forma clara i objectiva a la referida memòria tècnic-econòmic, donant compliment així mateix als requeriments de proporcionalitat i transparència.

En segon lloc, es fa referència a una pretesa doble imposició amb la taxa existent d'estacionament regulat (ordenança fiscal 3.12). Res més lluny de la realitat: ens trobem davant de manifestacions diferents del fet imposable de la taxa: mentre que en el cas de l'ÀREA el seu fet imposable és l'estacionament de vehicles de tracció mecànica de més de dues rodes a les vies públiques d'aquest municipi en règim d'estacionament regulat (ÀREA), dins les zones i horaris determinats per Decret d'Alcaldia, en aquesta nova ordenança el fet imposable està constituït per l'aprofitament especial del domini públic per part de les empreses que actuen al mercat com operadors postals, que realitzen la càrrega i descàrrega a la via pública, mitjançant l'ús de qualsevol classe de vehicle, amb la finalitat de distribuir directament els béns adquirits a través de comerç electrònic a destins finals indicats pels consumidors. Per tant, mentre en un cas el seu fet imposable es vincula a l'estacionament regulat, en l'altre estem parlant d'una activitat diferenciada (element objectiu del fet imposable), realitzat per uns determinats subjectes (element subjectiu) i sense vincular-se a la utilització d'unes determinades zones d'estacionament (àrees regulades). Per tant, no cal abundar sobre la inexistència d'una doble imposició entre aquestes dues figures.

Finalment, es considera que la proposta atenta contra els principis d'eficiència i bona regulació, ja que suposa el establiment de càrregues administratives innecessàries o accessòries.

L'ordenança estableix un règim d'autoliquidació i comunicació de dades que el que pretén és precisament simplificar les càrregues administratives, sol·licitant la informació exclusivament necessària per a la gestió del tribut. En aquesta línia, es preveu la creació d'un registre municipal de punts de recollida, que permetrà a partir de la informació proporcionada pels subjectes passius, alleugerir i agilitzar la gestió de la taxa i el compliment de les obligacions formals.

Adicionalment, en el cas d'AECOC presenta dues al·legacions addicionals:

III. S'al·lega que la proposta incideix negativament en el comerç físic de la ciutat; la taxa resulta innecessària; i es genera un risc de sobrecàrrega fiscal.

Resposta:

Es desestima la reclamació, d'acord amb els següents motius.

Pel que fa a la denúncia d'incidència negativa en el comerç de la ciutat, res més lluny de la realitat: l'article 1.2 de l'ordenança estableix que "els ingressos obtinguts per l'aplicació de la taxa regulada en aquesta ordenança s'han de destinar, preferentment, a finançar actuacions



orientades a l'enfortiment del comerç de proximitat i serveis minoristes a la ciutat de Barcelona, que per tant redundin en benefici d'un ús més sostenible de l'espai públic". Per tant, resulta palès que l'adopció de la mesura ha de revertir positivament en el model de comerç de la ciutat.

En segon lloc, la presumpta innecessarietat de la taxa correspondrà determinar-la al Plenari del Consell Municipal, que com a dipositari del mandat democràtic és qui ostenta la prerrogativa d'aprovar aquesta ordenança fiscal, previ impuls del Govern Municipal.

Sobre el risc de sobrecàrrega fiscal, hem de tenir present que la necessària coordinació entre diferents administracions i les previsions de la Llei Orgànica 8/1980, de 22 setembre, de Finançament de les Comunitat Autònomes veten l'existència de diferents tributs sobre la mateixa matèria imposable, sense oblidar que precisament aquesta taxa resulta un mandat imposat pel legislador autonòmic, a través de l'article 16.5 de la Llei 18/2017, de l'1 d'agost, de comerç, serveis i fires.

IV. Se sol·licita l'eliminació de l'apartat 3er de l'article 5è de l'ordenança fiscal per tal que els operadors no registrats no formin part de l'àmbit objectiu de la taxa. D'altra manera, es genera una situació d'inseguretat i indefinició.

Resposta:

Es desestima la reclamació, d'acord amb el que es dirà a continuació.

L'incís contingut en l'article de referència permet, precisament, evitar l'elusió de la taxa per part dels operadors postals que no hagin realitzat la seva inscripció en el registre administratiu corresponent.

Cal posar de manifest que l'objecte de la norma no és subjectar només els operadors registrats, sinó precisament aquelles que efectivament realitzen aquesta activitat, amb independència del compliment de l'obligació formal de registre, que en cap cas és constitutiva.

Així mateix, no s'ha de perdre de vista que el TRLHL, al seu article 23.1.a) estableix que són subjectes passius de les taxes, qui gaudeixi, utilitzi o aprofiti especialment el domini públic local en benefici particular, de forma que es confirma que l'element rellevant és el gaudi o aprofitament del domini públic local, més enllà del compliment d'altres obligacions formals, com poden ser la sol·licitud de llicències —en els casos així establerts— o bé la inscripció en registres administratius, com el cas que ens ocupa.

Asociación Española del Express y de la carga aérea internacional – AECI (5).

I. L'ordenança infringeix el principi constitucional d'arbitrarietat dels poders públics, així com els principis de necessitat, proporcionalitat i eficiència.

Resposta:

Es desestima.



La norma resulta conforme amb les potestats tributàries, de caràcter derivat, de les que disposa l'Ajuntament. Concretament es desenvolupen les previsions de l'article 20 del TRLHL que habiliten a les entitats locals per a l'establiment de taxes, amb caràcter potestatiu, quan existeix un aprofitament especial o privatiu del domini públic local. Aquesta circumstància és la determinant per a l'establiment i imposició del nou tribut que amb aquesta ordenança fiscal es crea.

Dins de la discrecionalitat de què disposa l'Administració a l'hora d'establir la taxa –recordem que és una facultat potestativa- la corporació local pot decidir sobre quines manifestacions del fet imposable pot exercir el seu poder tributari, i en ús del seu –limitat- marge de política fiscal, delimitar els supòsits de no subjecció, així com la resta d'elements bàsics del tribut, sempre dins de les prescripcions que estableix el TRLHL. En aquest context, s'ha de fer palès que l'ordenança privilegia les recollides en els punts de conveniència o punts de recollida, establint-ne aquestes modalitats com supòsits de no subjecció.

En qualsevol cas, no existeix cap gènere de dubte que, l'activitat desenvolupada d'acord amb el fet imposable de la taxa suposa un aprofitament especial del domini públic, segons queda justificat a la pròpia ordenança i als antecedents i memòries que s'incorporen a l'expedient, de forma que l'actuació municipal se situa dins dels seus àmbit competencials.

II. El fet imposable, la no subjecció i l'exempció suposen una vulneració del principi d'igualtat i també de la normativa comunitària sobre ajudes d'Estat.

Resposta:

Es desestima.

L'entitat reclamant considera que l'ordenança infringeix el principi d'igualtat davant la norma, tant entre els operadors postals i els transportistes, per la delimitació subjectiva del fet imposable, així com entre els propis operadors postals, per l'existència de determinades exempcions.

D'una banda, en cap cas podem parlar de vulneració del principi d'igualtat davant de la norma. Com ha recordat el Tribunal Constitucional, el que prohibeix aquest principi és la creació de situacions desiguals, artificioses o injustificades, que no es recolzin en criteris objectius i raonables, de forma que s'admeten, doncs, tractaments diferenciats per situacions distintes, per existir una justificació objectiva i raonable, sempre i quan les conseqüències jurídiques siguin proporcionades, evitant resultats greujosos o desmesurats. I com s'estableix a la STC 60/2015, de 18 març (FJ 4, in fine) *"en el ámbito tributario, para comprobar si una determinada medida es respetuosa con el principio de igualdad ante la ley es preciso, en primer lugar, concretar que las situaciones que se pretenden comparar son iguales; en segundo término, una vez concretado que las situaciones son comparables, resulta precisa la existencia de una finalidad objetiva y razonable que legitime el trato desigual de esas situaciones iguales; y, en tercer lugar, que las consecuencias jurídicas a que conduce la disparidad de trato sean razonables, por existir una relación de proporcionalidad entre el medio empleado y la finalidad perseguida, evitando resultados especialmente gravosos o desmedidos"*.



Doncs bé, en el supòsit de l'ordenança hem de fer les següents consideracions:

- D'una banda, pel que fa als transports de mercaderies, la pròpia reclamant reconeix que ens trobem davant d'un supòsit objectiu diferent, en tant en quant no existeix una coincidència en les característiques de l'activitat desenvolupada. Així mateix, cal tenir present que la distribució de mercaderies es troba subjecta al règim fiscal establert a l'Ordenança Fiscal núm. 3.12, sobre l'àrea d'estacionament regulat a la ciutat.
- D'altra banda, pel que fa als propis operadors postals, l'exempció aplicable a aquells operadors que tinguin una xifra de negocis inferior a 1 milió d'euros, té encaix en una previsió legal, concretament en el que s'estableix a l'article 20.4 del TRLHL; previsió d'aplicació específica en l'àmbit de les taxes, atesa la seva incorporació en la Secció 3a del Capítol III del Títol III del TRLHL, previsió que té la seva translació també en el cas dels preus públics (article 44.2 del TRLHL). Però és que, a més a més, l'ordenament fiscal local no és aliè a aquest limitació, ja que l'article 82.1.c) del TRLHL estableix també la mateixa quantia en relació a la tributació per l'impost sobre activitats econòmiques (IAE).

De forma complementària a l'anterior, es considera que el règim de no subjecció i exempcions previst a l'ordenança suposa una vulneració del Dret a la Unió Europea, concretament de la normativa comunitària en matèria d'ajudes d'Estat. Ara bé, la reclamant no fa una anàlisi —ni tan sols succint— sobre els requisits per tal que pugui considerar-se l'existència d'un Ajut d'Estat contrari al Dret Europeu. En aquest sentit, com s'ha ocupat de recordar el Tribunal de Luxemburg (Sentència de 27 de juny de 2017, paràgraf 38), la qualificació d'ajuda estatal requereix de la concurrència de tots els requisits previstos a l'article 107.1 del Tractat és a dir, ha de tractar-se d'una intervenció de l'Estat o mitjançant fons estatals; en segon lloc, la intervenció ha de poder afectar als intercanvis comercials entre els Estats membres; en tercer lloc, ha de conferir un avantatge selectiu al seu beneficiari; i en quart lloc, ha de falsejar o amenaçar amb falsejar la competència.

Si bé l'atorgament de beneficis fiscals no hi ha dubte, d'acord amb la doctrina del Tribunal, encaixa davant de la noció d'intervenció estatal o mitjançant fons estatals, no queda en absoluta acreditada la resta de requisits per considerar el règim previst a l'ordenança com una ajuda il·legal d'Estat. Més encara, en atenció a la possible concurrència d'alguna de les excepcions normativament previstes, particularment del règim de *minimis*, d'acord amb el que disposen els articles 107.3 i 108.4 TFUE.

III. La quantificació de la taxa vulnera el principi d'equivalència.

Resposta:

Es desestima.



Per part de la reclamant es fa una identificació incorrecta del principi d'equivalència que, com és sabut, en l'àmbit local s'estableix a l'article 24.2 del TRLHL quan es diu que *"en general, y con arreglo a lo previsto en el párrafo siguiente, el importe de las tasas por la prestación de un servicio o por la realización de una actividad no podrá exceder, en su conjunto, del coste real o previsible del servicio o actividad de que se trate o, en su defecto, del valor de la prestación recibida"*. De forma equivalent, l'article 7 de la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de taxes i preus públics, rubricat "principi d'equivalència", estableix que *"las tasas tenderán a cubrir el coste del servicio o de la actividad que constituya su hecho imponible"*. Com es pot col·legir de la lectura d'aquests preceptes, el principi d'equivalència té aplicació en l'àmbit de les taxes, el fet imposable de les quals és la prestació d'un servei públic o la realització d'una activitat administrativa en règim de dret públic de competència local, però en cap sobre el fet imposable de les taxes que tenen per objecte la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local.

La determinació de la taxa que és objecte d'aquest expedient es fa —com no pot ser d'una altra manera— d'acord amb la regla general de quantificació prevista a l'article 24.1.a) del TRLHL, és a dir *"con carácter general, tomando como referencia el valor que tendría en el mercado la utilidad derivada de dicha utilización o aprovechamiento, si los bienes afectados no fuesen de dominio público. A tal fin, las ordenanzas fiscales podrán señalar en cada caso, atendiendo a la naturaleza específica de la utilización privativa o del aprovechamiento especial de que se trate, los criterios y parámetros que permitan definir el valor de mercado de la utilidad derivada"*. Per evitar reiteracions innecessàries, ens remetem al contingut de l'informe tècnic-econòmic que figura a l'expedient i en el que s'expliciten els criteris emprats en aquesta quantificació.

IV. Es vulnera la llei en faltar la previsió d'exigència de llicència municipal d'ocupació per a l'aprofitament especial del domini públic.

Resposta:

Es desestima.

El meritament de la taxa no es troba inescindiblement vinculat a l'atorgament d'una llicència administrativa, sinó que el fet essencial per al naixement de l'obligació tributària és que els subjectes passius gaudeixin, utilitzin o aprofitin especialment el domini públic local en benefici propi.

V. Vulneració de la llibertat d'establiment i la unitat de mercat: la taxa suposa un obstacle a la lliure circulació i imposa una desigualtat de les condicions per a l'exercici d'una activitat econòmica.

Resposta:

Es desestima.

Com ja s'ha dit en la resposta a la primera reclamació, la norma resulta conforme amb les potestats tributàries, de caràcter derivat, de les que disposa l'Ajuntament. Concretament es



desenvolupen les previsions de l'article 20 del TRLHL que habiliten a les entitats locals per a l'establiment de taxes, amb caràcter potestatiu, quan existeix un aprofitament.

No es pot buidar o sostraure, sota una pretesa vulneració, les potestats pròpies de l'Ajuntament. Pretesa vulneració que només s'enuncia, sense acreditar objectivament la seva concurrència. I sense tenir en compte que, fins i tot normes de caràcter comunitari, com ara les Directives en matèria de comunicacions electròniques, preserven l'existència dels tributs locals, vinculats a l'aprofitament del domini públic, sobre el desplegament de xarxes de telecomunicacions. Dit en altres paraules, resulta reconegut per part del legislador comunitari la facultat dels ens locals d'establir cànons o taxes per l'aprofitament de l'espai públic, tributs que en cap cas tindran la consideració de resultar contraris a les llibertats comunitàries.

Asociación Española de Empresas de Mensajería – AEM (6)

I. Se sol·licita la consideració com a part interessada en el procediment d'aprovació de l'ordenança fiscal.

Resposta:

S'estima.

D'acord amb el que s'estableix a l'article 18 del TRLH, tindran la consideració d'interessats en relació als acords provisionals per a l'establiment, supressió i ordenació de tributs: "b) els col·legis oficials, cambres oficials, associacions i resta d'entitats legalment constituïdes per vetllar pels interessos professionals, econòmics o veïnals quan actuïn en defensa dels que hi són propis.

D'altra banda, cal tenir present, de conformitat amb l'article 83.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, que la compareixença en el tràmit d'informació pública no atorga, per si mateixa, la condició d'interessat. No obstant, afegeix el mateix precepte, els qui presentin al·legacions o observacions en aquest tràmit tenen dret a obtenir de l'Administració una resposta raonada, que podrà ser comuna per tots aquelles al·legacions que plantegin qüestions substancialment iguals.

II. Es considera que existeix una clara contradicció entre la vocació de la norma i els efectes que produeix la mateixa

Resposta:

Es desestima.

La delimitació dels elements bàsics del tribut es fa al seu articulat, concretament, quan es defineixen el fet imposable, el subjecte passiu, la base imposable i la determinació de la quota de la taxa. Aquests elements, d'acord amb l'examen efectuat pel Consell Tributari, òrgan especialitzat i que vetlla pel compliment de la legalitat tributària, s'ajusten a Dret.



El fonament legal de la taxa se situa en l'article 20 del TRLHL que habilita a les entitats locals per l'establiment de taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local, així com per la prestació de serveis públics o la realització d'activitats administratives de competència local que es refereixin, afectin o beneficin de forma particular als subjectes passius.

III. La norma pretén adulterar els hàbits de consum dels ciutadans i resulta discriminatori que als ciutadans i residents a la ciutat els resulti més car les adquisicions a través de comerç electrònic.

Resposta:

Es desestima.

La norma resulta conforme amb les potestats tributàries, de caràcter derivat, de les que disposa l'Ajuntament.

L'adopció d'aquesta ordenança no interfereix en la lliure decisió de la ciutadania d'adquirir productes a través d'una determinada manera, sinó que es limita a establir un tribut, en relació a una determinada manifestació del fet imposable de les taxes, com ocorre en altres múltiples àmbits: terrasses i vetlladors dels establiments de restauració, vehicles d'ús compartit, estacionament regulat, xarxes de transport d'energia, filmacions a l'espai públic, etc; en tots aquests supòsits, a l'igual que en el supòsit objecte de l'ordenança, existeix un evident aprofitament del domini públic que justifica l'adopció de la mesura.

IV. No es justifica l'aprofitament especial del domini públic en el que s'empara l'Ajuntament per justificar l'aprovació de l'ordenança.

Resposta:

Es desestima.

Ens remetem en aquest punt al que s'estableix a la memòria justificativa que figura a l'expedient i en la que es dona compte de la concurrència d'aquest aprofitament.

V. La taxa provoca una càrrega fiscal excessiva i desproporcionada.

Resposta:

Es desestima.

Tal com es justifica a l'informe tècnic-econòmic necessari per a l'establiment de la taxa i que figura a l'expedient, l'adopció de la taxa es fa sota criteris de prudència. A més a més, la taxa



resulta d'aplicació en supòsits molt limitats, com es desprèn dels supòsits de no subjecció i d'exempció: lliuraments en punts de conveniència, facturació inferior a 1 milió d'euros, etc.

D'altra banda, ordenança estableix un règim d'autoliquidació i comunicació de dades que el que pretén és precisament simplificar les càrregues administratives, sol·licitant la informació exclusivament necessària per a la gestió del tribut. En aquesta línia, es preveu la creació d'un registre municipal de punts de recollida, que permetrà a partir de la informació proporcionada pels subjectes passius, alleugerir agilitzar la gestió de la taxa i el compliment de les obligacions formals.

VI. Es tracta d'una taxa purament recaptatòria.

Resposta:

Es desestima.

Només cal comparar la previsió d'ingrés de la taxa amb altres taxes municipals, d'acord amb el que figura a la previsió d'estat d'ingressos del Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona per 2023:

33	TAXES PER UTILITZACIÓ PRIV O APROF ESPEC	99.678.074,00
<u>330</u>	<u>TAXA ESTACIONAMENT DE VEHICLES</u>	<u>44.101.174,00</u>
33000	Taxa estacionament de vehicles (parquím.)	43.313.174,00
33001	Taxa reserva estacionament	788.000,00
<u>331</u>	<u>TAXA PER ENTRADA VEHICLES</u>	<u>16.541.000,00</u>
33100	Taxa per entrada vehicles (Guals)	16.541.000,00
<u>332</u>	<u>TAXA UTILIT PRIV O APROF ESPECIAL EMPRES</u>	<u>21.082.700,00</u>
33200	Taxa uti. priv. empreses explot. submini	21.082.700,00
<u>333</u>	<u>TAXA UTILIT PRIV O APROF ESPECIAL EMPRES</u>	<u>1.011.900,00</u>
33300	Taxa uti. priv. empreses explot. telecom	1.011.900,00
<u>335</u>	<u>TAXA PER OCUPACIÓ LA VIA PÚBLICA TERRASS</u>	<u>7.149.300,00</u>
33500	Taxa de taules i cadires (vetlladors)	3.960.800,00
33501	Taxa de quioscos i vidrieres	562.500,00
33502	Taxes d'altres ocupacions via pública	2.626.000,00
<u>338</u>	<u>COMPENSACIÓ TELEFÒNICA DE ESPAÑA SA</u>	<u>6.268.000,00</u>
33800	Compensació Telefònica de España SA	6.268.000,00
<u>339</u>	<u>ALTRES TAXES PER UTILITZACIÓ PRIVATIVA DO</u>	<u>3.524.000,00</u>
33900	Taxa utilitza. privada enllumenat públic	1.000,00
33901	Taxa utilització privada fonts ornamenta	4.000,00
33902	Taxa per serveis especials de vialitat	272.000,00
33903	Taxa per caixers automàtics	536.000,00
33904	Taxa ocupació vp per mudances	646.000,00
33905	Taxa ocupació vp per bastides	74.000,00
33906	Taxa ocupació vp per grues	243.000,00
33907	Taxa ocupació vp per reserves	748.000,00
33910	Taxa transport energia	1.000.000,00

Com es pot veure, els ingressos relatius a taxes per aprofitament del domini públic, es preveu que se situen sobre els 99,6M€. Doncs bé, la taxa objecte d'aquest expedient té una significació anecdòtica en aquest context, ja que en el moment en què es posi en funcionament suposarà un 2,6% sobre els ingressos d'aquesta naturalesa.



A més a més, no es poden ignorar els amplis motius de no subjecció, així com d'exempció que s'estableixen a l'ordenança fiscal i que, sens dubte, incideixen en una menor recaptació.

Organización Empresarial de Logística y Transporte – UNO (7).

I. Comentaris generals: amb la proposta municipal es condiona el desenvolupament digital de la ciutat, resultant innecessari l'establiment d'una taxa, que a més a més, pot generar determinats efectes no desitjats; es lamenta especialment la idea preconcebuda del comerç electrònic com a factor destructiu del comerç físic.

Resposta:

Atès que coincideix amb la reclamació feta per Federación Catalana de Transportes de Barcelona – TRANSCALIT (4), Asociación de Empresas de Fabricantes y Distribuidores (8) i ADigital (12), ens remetem a la resposta donada sobre aquest mateix punt.

II. Objecte del projecte d'ordenança fiscal: la proposta municipal pretén gravar de manera genèrica a les operadors postals de forma il·legal, arbitrària i discriminatòria

Resposta:

Es desestima.

Atès que coincideix amb la primera reclamació feta per AECL (5), ens remetem a la resposta donada sobre aquest mateix punt.

III. Breu anàlisi de l'ordenança fiscal: la recaptació té finalitat de destinar-la al comerç local, de forma que esdevé una ajuda d'Estat il·legal i una barrera a les polítiques de foment del comerç electrònic a la UE.

Resposta:

Es desestima.

Tot i que en aquesta matèria regeix el principi general de no afectació dels ingressos tributaris, l'article 1.2 de l'ordenança estableix que "els ingressos obtinguts per l'aplicació de la taxa regulada en aquesta ordenança s'han de destinar, preferentment, a finançar actuacions orientades a l'enfortiment del comerç de proximitat i serveis minoristes a la ciutat de Barcelona, que per tant redundin en benefici d'un ús més sostenible de l'espai públic".

La reclamant considera que, aquest compromís, constitueix una vulneració del Dret de la Unió Europea, concretament de la normativa comunitària en matèria d'ajudes d'Estat. Ara bé, la reclamant no fa una anàlisi –ni tan sols succint- sobre els requisits per tal que pugui considerar-se l'existència d'un Ajut d'Estat contrari al Dret Europeu. En aquest sentit, com s'ha ocupat de recordar el Tribunal de Luxemburg (Sentència de 27 de juny de 2017, paràgraf 38), la



qualificació d'ajuda estatal requereix de la concurrència de tots els requisits previstos a l'article 107.1 del Tractat és a dir, ha de tractar-se d'una intervenció de l'Estat o mitjançant fons estatals; en segon lloc, la intervenció ha de poder afectar als intercanvis comercials entre els Estats membres; en tercer lloc, ha de conferir un avantatge selectiu al seu beneficiari; i en quart lloc, ha de falsejar o amenaçar amb falsejar la competència. En cap cas s'acredita la concurrència d'aquests requisits.

D'altra banda, no es pot buidar o sostraure, sota una pretesa vulneració, les potestats pròpies de l'Ajuntament. Pretesa vulneració que només s'enuncia, sense acreditar objectivament la seva concurrència. I sense tenir en compte que, fins i tot normes de caràcter comunitari, com ara les Directives en matèria de comunicacions electròniques, preserven l'existència dels tributs locals, vinculants a l'aprofitament del domini públic, sobre el desplegament de xarxes de telecomunicacions. Dit en altres paraules, resulta reconegut per part del legislador comunitari la facultat dels ens locals d'establir cànons o taxes per l'aprofitament de l'espai públic, tributs que en cap cas tindran la consideració de resultar contraris a les llibertats comunitàries.

IV. Principi d'eficiència i bona regulació: el mètode gestió i càlcul de la taxa genera la imposició d'una càrrega administrativa excessiva i innecessària.

Resposta:

Es desestima.

L'ordenança estableix un règim d'autoliquidació i comunicació de dades que el que pretén és precisament simplificar les càrregues administratives, sol·licitant la informació exclusivament necessària per a la gestió del tribut. En aquesta línia, es preveu la creació d'un registre municipal de punts de recollida, que permetrà a partir de la informació proporcionada pels subjectes passius, alleugerir agilitzar la gestió de la taxa i el compliment de les obligacions formals.

V. El principi d'equivalència en el règim jurídic de les taxes locals: infracció del principi de doble imposició i de l'article 20.1 TRLHL, atès que grava la prestació d'un servei públic.

Resposta:

Es desestima.

En primer lloc, es fa referència a una prestesa doble imposició amb la taxa existent d'estacionament regulat (ordenança fiscal 3.12). Res més lluny de la realitat: ens trobem davant de manifestacions diferents del fet imposable de la taxa: mentre que en el cas de l'ÀREA el seu fet imposable és l'estacionament de vehicles de tracció mecànica de més de dues rodes a les vies públiques d'aquest municipi en règim d'estacionament regulat (ÀREA), dins les zones i horaris determinats per Decret d'Alcaldia, en aquesta nova ordenança el fet imposable està constituït per l'aprofitament especial del domini públic per part de les empreses que actuen al mercat com operadors postals, que realitzen la càrrega i descàrrega a la via pública, mitjançant l'ús de qualsevol classe de vehicle, amb la finalitat de distribuir directament els béns adquirits a



través de comerç electrònic a destins finals indicats pels consumidors. Per tant, mentre en un cas el fet imposable es vincula a l'estacionament regulat, en l'altre estem parlant d'una activitat diferenciada (element objectiu del fet imposable), realitzat per uns determinats subjectes (element subjectiu) i sense vincular-se a la utilització d'unes determinades zones d'estacionament (àrees regulades). Per tant, no cal abundar sobre la inexistència d'una doble imposició entre aquestes dues figures.

En segon lloc, resulta improcedent referir-se en aquest supòsit al principi d'equivalència. Com és sabut, en l'àmbit local aquest principi s'estableix a l'article 24.2 del TRLHL quan es diu que *"en general, y con arreglo a lo previsto en el párrafo siguiente, el importe de las tasas por la prestación de un servicio o por la realización de una actividad no podrá exceder, en su conjunto, del coste real o previsible del servicio o actividad de que se trate o, en su defecto, del valor de la prestación recibida"*. De forma equivalent, l'article 7 de la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de taxes i preus públics, rubricat "principi d'equivalència", estableix que *"las tasas tenderán a cubrir el coste del servicio o de la actividad que constituya su hecho imponible"*. Com es pot col·legir de la lectura d'aquests preceptes, el principi d'equivalència té aplicació en l'àmbit de les taxes, el fet imposable de les quals és la prestació d'un servei públic o la realització d'una activitat administrativa en règim de dret públic de competència local, però en cap sobre el fet imposable de les taxes que tenen per objecte la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local.

D'altra banda, la determinació de la taxa que és objecte d'aquest expedient es fa —com no pot ser d'una altra manera— d'acord amb la regla general de quantificació prevista a l'article 24.1.a) del TRLHL, és a dir *"con carácter general, tomando como referencia el valor que tendría en el mercado la utilidad derivada de dicha utilización o aprovechamiento, si los bienes afectados no fuesen de dominio público. A tal fin, las ordenanzas fiscales podrán señalar en cada caso, atendiendo a la naturaleza específica de la utilización privativa o del aprovechamiento especial de que se trate, los criterios y parámetros que permitan definir el valor de mercado de la utilidad derivada"*. Per evitar reiteracions innecessàries, ens remetem al contingut de l'informe tècnic-econòmic que figura a l'expedient i en el que s'expliciten els criteris emprats en aquesta quantificació.

En qualsevol cas, no existeix cap gènere de dubte que, l'activitat desenvolupada d'acord amb el fet imposable de la taxa suposa un aprofitament especial del domini públic, segons queda justificat a la pròpia ordenança i als antecedents i memòries que s'incorporen a l'expedient, de forma l'actuació municipal se situa dels seus àmbit competencials.

Grup Municipal Junts per Catalunya (9)

I. Se sol·licita que en base als informes elaborats, s'aporti informació sobre el nombre o percentatge de desplaçaments que es preveuen disminuir així com l'estalvi d'emissions contaminants; i establir un mecanisme de control que estudiï el compliment dels objectius fixats en l'ordenança.

Resposta:

S'estima, d'acord amb el que es dirà a continuació.



La memòria justificativa de l'ordenança i que figura a l'expedient incorpora les dades disponibles en aquests moments, sense que els objectius de la norma fiscal es vinculin a l'establiment d'indicadors sobre aquesta matèria. No obstant, amb l'entrada en vigor i aplicació de la norma es podrà fer un seguiment de les dades existents i, a partir de l'anàlisi d'aquestes dades, extreure'n conclusions i, si s'escau, incorporar modificacions a l'ordenança.

II. Se sol·licita que s'adopti el compromís que la recaptació anirà destinada a polítiques públiques de suport del comerç de proximitat.

Resposta:

S'estima.

L'article 1.2 de l'ordenança estableix que "els ingressos obtinguts per l'aplicació de la taxa regulada en aquesta ordenança s'han de destinar, preferentment, a finançar actuacions orientades a l'enfortiment del comerç de proximitat i serveis minoristes a la ciutat de Barcelona, que per tant redundin en benefici d'un ús més sostenible de l'espai públic". Per tant, s'adquireix el compromís de què la recaptació es destinarà, preferentment, a polítiques de suport del comerç de proximitat.

III. Es demana aplicar una bonificació de la taxa als operadors postals que realitzin el transport amb vehicles que tinguin el distintiu 0 emissions, així com estudiar la possibilitat de destinar una part de la taxa a millorar la xarxa d'electrificació augmentant els punts de recarrega.

Resposta:

Es desestima.

Si bé és cert que l'ordenança incorpora, dins dels seus objectius extrafisicals la reducció de l'emissió de partícules contaminants, la realitat és que l'activitat desenvolupada en la realització del fet imposable implica de per se un aprofitament especial del domini públic, amb independència de la tipologia de vehicles emprats per al seu exercici, així com una congestió de l'espai públic.

D'altra banda, no s'ha d'oblidar en relació a la demanda de destinar una part de la taxa a millorar la xarxa d'electrificació que és un àmbit en el que l'Ajuntament actua com un operador més de mercat, en concurrència amb d'altres inversores privades, sense que tingui consideració, per tant, de servei públic. Tot i l'anterior, el servei Endolla hi compta actualment amb més de 700 punts de recarrega elèctrica de turismes i motocicletes.

IV. Es vol conèixer quins seran els criteris que s'establiran per conceptualitzar els punts de recollida.

Resposta:



S'estima, d'acord amb el que es dirà a continuació.

La regulació detallada dels punts de recollida, d'acord amb el que s'estableix a l'article 10.3 de l'ordenança, es farà per Decret d'Alcaldia. Essencialment, en aquest Decret s'establiran els requisits bàsics per tal d'evitar l'elusió fraudulenta de l'aplicació de les disposicions contingudes a l'ordenança fiscal.

V. Que s'encarregui al Consell Tributari un informe on es s'avaluï la compatibilitat de la taxa amb la normativa estatal i autonòmica, que es treballi de forma coordinada amb les diferents administracions una estratègia coordinada i es doni compte del treball que s'ha fet.

Resposta:

S'estima parcialment, d'acord amb el que es dirà a continuació.

D'una banda, l'expedient incorpora ja l'informe preceptiu del Consell Tributari, d'acord amb el qual s'avalua la legalitat de l'ordenança fiscal i les seves disposicions.

En aquest moment no existeix cap tribut supramunicipal que afecti el mateix fet imposable de la taxa, en el moment en què es plantegi, des del Govern municipal s'hauran d'activar tots els mecanismes necessaris per assegurar la seva compatibilitat o incompatibilitat i, en el seu cas, reclamar l'adopció de les mesures de compensació que poden suposar, en el marc del que s'estableix a l'article 6 de la Llei Orgànica 8/1980, de 22 setembre, de Finançament de les Comunitat Autònomes.

Per tant, en aquest àmbit s'haurà d'actuar de forma coordinada entre les diferents Administracions implicades.

VI. Que es doti a l'Institut Municipal d'Hisenda del personal necessari per tal de realitzar la revisió i el control de les autoliquidacions i oferir assistència i assessorament als obligats tributaris.

Resposta:

S'estima parcialment, d'acord amb el que es dirà a continuació.

La nova taxa afecta a un nombre molt limitat de subjectes passius –segons les estimacions de la memòria tècnica econòmica, inferior a 30 subjectes- de forma que es considera que no ha de tenir un impacte rellevant en la gestió tributària. A més a més, no s'ha de perdre de vista que el sistema de gestió és l'autoliquidació i que la tipologia de persones, que estan obligades a relacionar-se electrònicament amb l'Administració tributària, d'acord amb el que preveu l'article 14.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, de forma que el canal de relació serà telemàtic, sense necessitat tampoc d'incrementar els serveis d'atenció al públic de l'Institut.



No obstant, amb la finalitat de donar el suport necessari a les empreses afectades que ho requereixin, des de l'Ajuntament es destinaran els recursos necessaris per facilitar el compliment de les seves obligacions tributàries.

VII. Es recomana no augmentar la càrrega fiscal amb la creació de noves figures tributàries, fomentant sistemes alternatius a l'entrega al domicili.

Resposta:

S'estima

L'ordenança se situa totalment en línia en aquesta demanda, atès que entre els supòsits de no subjecció es troba la distribució de béns efectuada en un punt de recollida, per tant, es potencia d'una forma decisiva el lliurament en punts alternatius a l'entrega al domicili, com pot ser l'entrega en establiments concertats o de conveniència, taquilles (*lockers*), etc.

SABA Aparcamientos,SA (10), GEEVER (11) i BAMSA (13)

I. Amb caràcter general i en línia amb el que s'estableix a l'Estratègia DUM, amb la que es vol potenciar que el repartiment es faci d'una manera més sostenible, se sol·licita que s'exclougui de la taxa els vehicles de mobilitat personal i les bicicletes.

Resposta:

Es desestima.

L'ordenança fiscal, al seu article 2.2, incorpora una definició de vehicle, als efectes de clarificar l'element objectiu del fet imposable, d'acord amb la qual tindran aquesta consideració "als comerços de la ciutat amb la finalitat de ser comercialitzades en fase minorista (B2B)".

La raó d'establir aquesta delimitació respon a que l'aprofitament especial del domini públic es realitza tant per una classe de vehicles com d'altres, circumstància que és la rellevant per a l'establiment de la taxa. Així mateix, cal recordar que l'existència d'altres gravàmens sobre vehicles d'aquesta naturalesa no és aliena al sistema fiscal de la ciutat de Barcelona, on es troba consolidada la taxa relativa a l'ús compartit (*sharing*) dels vehicles de mobilitat personal, bicicletes i motocicletes.

II. En relació al preàmbul de l'ordenança se sol·licita la incorporació de certs canvis, en coherència amb la primera al·legació, bàsicament vinculats a l'exclusió dels VMP, així com de la distribució feta a partir dels CDUM.

Resposta:



Es desestima, de conformitat amb els motius explicitats a la resposta a la reclamació anterior, concretament es considera que existeix efectivament un aprofitament especial del domini públic.

III. En relació a l'article 2 de l'ordenança, es reiteren les anteriors peticions relatives a la exclusió dels VMP i les CDUM.

Resposta:

Es desestima, de conformitat amb els motius explicitats a la resposta a la reclamació primera concretament es considera que existeix efectivament un aprofitament especial del domini públic.

IV. En relació a l'article 3 de l'ordenança, es reiteren les anteriors peticions relatives a la no subjecció dels lliuraments efectuades des de CDUM.

Resposta:

Es desestima, de conformitat amb els motius explicitats a la resposta a la reclamació primera, ja que resulta palès que existeix efectivament un aprofitament especial del domini públic.

V. En relació a l'article 5 de l'ordenança, se sol·licita una clarificació dels elements objectius de la definició de subjecte passiu, per tal d'excloure determinades tipologies de vehicles, en correspondència al que estableix l'article 2n de l'ordenança.

Resposta:

Es desestima, de conformitat amb els motius explicitats a la resposta a la reclamació primera concretament es considera que existeix efectivament un aprofitament especial del domini públic.

Barcelona, a la data de la signatura



**Ajuntament
de Barcelona**

JORDI AYALA ROQUETA - DNI
[REDACTED]
2023.02.13 12:45:40 +01'00'

Jordi Ayala Roqueta
Gerent de Pressupostos i Hisenda